

AK-29

Zvláštní příloha 17. Román na pokračování DAVOS, autoři Kačur, CHáb, pokračování DESÁTÉ

do Švýcar a zrovna do Davosu, kde sídlil ubohý krejčí Lukáček, kterému bylo, a Bůh ví, že ano, ublíženo už jen tím, že se narodil. Lukáčkova neteř byla a je holka jako když bičem mrská, o tom Mader věděl své, o tom věděl své i Lukáček, jediná neteř Lucie o tom neměla ani tucha. Jak krásné to rozvíjející se mladé tělo pučící ženy, které je stále ještě nevinné, netknuté špínou cizího chtíče. Ta snad až bolestná naivita dívky zarputile tvrdící, že svět je krásný, že láska je polibek pod rozkvetlou třešní, že smrt je jen opar, který se dá vyléčit nebývalým optimismem. Kdyby jen tušila, co ji čeká za osud. Násilím vtlačena do Maderovy fantasmie svíjela se stejně, jako se bude svíjet v náručí budoucnosti. Té bolestně skutečné. Lukáček s hrůzou otevřel oči a dr. Mader upil ryzlinku. Možná, že se oba ztratili ve vlastních představách, nevěda kdo ke komu a proč jde a kdo je čí příčinou.

Domovní zvonek přerušil chmurné dumy Lukačkovy. Ten rychle šoupl školní sešit, v němž si vybíjel zlost na Maderovi, jehož upatlaný pohled nedávno tak nechutně ohmatával Lukáčkovu neteř a nebylo nejmenší pochyby, že při nejbližší příležitosti by to pražské prase proměnilo myšlenku v čin. Že já blbec mu to album vůbec ukazoval, říkal si Lukáček jda ke dveřím, ale Lucie je jenom moje, jenom moje, jenom ta její zatracená matka mi trochu dělá starosti. Jakoby něco tušila, ochechule. Kdo to jenom může být, snad ne Mader. Tomu ustříhnu koule při prvním zkoušení kalhot, prase jedno. Otevřel dveře a místo Madera tam stál doručovatel, jehož pohled zachytil za krejčího zády starou černobílou fotografii a mohlo jí být i více než sto let, na níž byl zachycen parník Vyšehrad u Karlovu mostu a vypadalo to, že na parníku probíhá nějaká slavnost, snad svatba, pomyslel si pošťák a to vůbec netušil, že ta malá postavička stojící v přístavišti na Kampě je jeho praděd, který tak výrazně zasáhl do života onoho podivného muže, který ho právě provrtával nenávisným pohledem, pro který měl ale zatraceně dobré důvody. Podívejme, další pán na holení, nadmul se zlostí Lukáček, tomu jsem se také pochlubil svým albem a pochopitelně jsem netušil, že to ukazují zakuklenému pedofilovi, ale panáčku, ty si u mně také necháváš šít kalhoty a také se pošťáka zeptal, kdy přijde na zkoušku a ten zabřebentil cosi, že snad příští týden a potom se nešťastník zeptal, zda-li nepřijede neteř na prázdniny. Lukáčkovi se zatmělo před očima, ale naštěstí se ovládl a nebohý poštovní zřízenec vůbec netušil, jak blízko stál nad propastí smrti. Krejčí odpověděl klidně a dokonce s úsměvem, že to ještě není vůbec jisté, a že možná nepřijede vůbec, ale teď, že se omlouvá, protože musí jít brousit nůžky. Převzal si větší žlutou obálku. Jako odesílatel na ní byl uveden jakýsi T. Mann z Postupimi...

Zdvořile poděkoval a zabouchl za sebou dveře. Žlutou obálku roztržitě pohodil na botník unaveně zapadl do starého koženého křesla. Pošťák mu ji zase připomněl a připomněl mu i dopis, který mu před týdnem poslala Luciina matka. Stěžovala si na pražský vzduch a že neteř má jakousi alergii a jestli by ho mohla požádat, aby Lucii u sebe tak na čtrnáct dní ubytoval, protože horský vzduch jí jistě udělá dobře. To ano, pomyslel si Lukáček, ale já tady zešílím a ještě k tomu mi tady bude zaclánět ten otravný podnájemník. Platí dobře, to ano, a vypadá na slušného a dokonce učeného pána, ale ti jsou mnohdy ze všeho nejhorší. Naphta se jmenuje, ano, ano, myslím, že je to snad bývalý jezuita, kterému to tady platí ten jeho řád.

Ozvalo se tiché zaklepaní a Lukáček jenom tiše vyzval klepajícího, ať vstoupí a neobjevil se nikdo jiný než pan Naphta. Byl to muž asi padesátiletý, menší asketické postavy, plešatý a s přísnou tváří mučedníka, ale nepůsobil nepříjemně, pouze mírně odtažitě a podle obleku bylo

Ize usuzovati, že se jedná o movitého pána. Nerad ruším pane Lukáčku, ale poklízečka mi sdělila, že by se u vás měla brzy na několik dní ubytovat vaše neteř...

Ženské zelené oči se stáhly do úsměšku. Polák natáhl ruku.
„Daj mi žoltą kopertę,” vyštěkla jeho ústa.